

LBRIS

We know
books

AMY LE FEUVRE

Flori de cireș

Traducere din limba engleză:
Anca Irina Ionescu

editura
Σοφία

București

– Și cine le va tăia?

– Marele nostru Grădinar, dacă suntem de acord ca ele să fie tăiate.

Cherry a tăcut. Parabola care o încânta atât de mult pe domnișoara Arnold era un pic peste puterea ei de înțelegere. Apoi a venit trăsura, iar domnișoara Arnold s-a aplecat și a sărutat-o.

– La revedere, dragă! Nu mai trebuie să te numesc mica mea tovarășă în cele neroditoare. Nu ne vom mai face griji pentru roadele noastre. Tot ce trebuie să facem este să ne asigurăm că nu există ramuri mari între noi și Soare.

Sfârșit

Cuprins

I. Tatăl lor	5
II. Noua lor casă	16
III. Profesorul	30
IV. Verișoara	43
V. Aventura	60
VI. Pomul sterp	75
VII. Povestea lui Bonnie	87
VIII. Planul domnișoarei Arnold	99
IX. Noi prieteni de joacă	114
X. Casa cu bolnavi	125
XI. O discuție cu „tata”	139
XII. La fermă	151
XIII. Ziua necazurilor	164
XIV. Din nou acasă	178
XV. Cum să dai roadă	191
XVI. Florile speranței	203
XVII. Cireșele	214

Redactor: Laura Mândrilă

Traducere după originalul în limba engleză: Amy Le Feuvre, *Cherry. The Cumberer That Bore Fruit*, Fleming H. Revell Company, 1901.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LE FEUVRE, AMY

Flori de cireș / Amy Le Feuvre; trad. din lb. engleză: Anca Irina Ionescu – București: Editura Sophia, 2024
ISBN 978-973-136-970-9

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

Tatăl lor

– Știu exact cum va fi!

– Spune-ne și nouă!

– Va fi gras, roșu și iute la mânie, ca tipul de pe Nabob Pickles! Întotdeauna sunt așa când se întorc din India. Soarele îi bate în cap și îi face să fie înverșunați și nestăpâniți.

Eustace vorbea ca și cum ar fi fost cât se poate de familiarizat cu coloneii indieni. Phil stătea întins pe burtă și îl privea cu îndoială.

– În mod sigur știe să tragă bine la țintă și mă aștept să aducă tone de piei de tigru, la fel ca și unchiul lui Larkins. Larkins a spus că era un bătrânel vesel care îi dădea bacșișuri mari de fiecare dată când se ducea să-l vadă! Nu-l descrie ca pe un urâcios, Stacy!

Atunci Cherry, cu ochii măriți de spaimă, a spus:

– Este atât de îngrozitor să aparții unui străin și să fii nevoit să mergi cu el oriunde îi va plăcea să te ducă!

Mai degrabă incitant, a spus Eustace scurt.
– Și, a remarcat Bonnie, cu glăsciorul ei moale și peltic, *s-al* putea să ne salute și să-i placă de noi!

Băieții au izbucnit în râs la auzul acestei concluzii încurajatoare. Bonnie vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor. Cherry, dimpotrivă, pe cea mai rea. Această discuție foarte importantă avea loc în camera copiilor. Vorbeau nici mai mult, nici mai puțin decât despre sosirea unui tată necunoscut din India; un tată care nu le scrisese niciodată de la moartea mamei lor, acum cinci ani.

Micuții St. Leger locuiseră întotdeauna cu doctorul Burton și cu soția acestuia, vechi prieteni ai mamei lor. Cei doi băieți veniseră la ei chiar înainte de plecarea colonelului și a soției sale în India; Cherry și Bonnie au ajuns sub supravegherea unei bone, la un an distanță una de cealaltă; și toți cei patru copii își aminteau foarte puțin sau deloc de părinții lor. Doamna Burton fusese a doua lor mamă. Nu avusese copii, și în mintea ei era convinsă că îi va avea în grijă pe acești micuți orfani de mamă, până vor crește și își vor face viața lor, când o scrisoare de la tatăl lor îi dăduse peste cap toate calculele și adusese consternare și îngrijorare în casa ei. Era o scrisoare scurtă.

„Stimată doamnă Burton, Sunt invalid și mă întorc acasă. Voi locui la Instanton. Voi sosi în ju-

rul datei de cinci. Trebuie să fac noi aranjamente în privința copiilor. Sper că sunt bine.

Cu stimă,
Eustace St. Leger”

– O să-i ia de lângă noi, a spus doamna Burton cu lacrimi în ochi, întorcându-se spre soțul ei în fața copiilor și dând citire scrisorii cu voce tare.

Dacă nu ar fi fost atât de speriată și de îngrijorată, nu ar fi făcut așa ceva. Bineînțeles, copiii au tras imediat concluzia că tatăl lor va veni să îi ia de acolo. Acest gând le-a adus un amestec de teamă și încântare care le-a aprins imaginația.

Eustace și Phil frecventau o mică școală pregătitoare din orașul apropiat de locuința doctorului; Cherry și Bonnie făceau lecții sub supravegherea doamnei Burton. În acea după-amiază, între patru și cinci, se adunaseră în încăperea care se mai numea „camera copiilor” și așteptau ceaiul. Era începutul primăverii, iar afară cădea o ploaie puternică. Pentru prima dată, băieții erau mulțumiți să rămână în casă, iar fetele erau încântate să stea cu ei. Toți cei patru erau niște sufletele jucăușe și inimoase. Eustace, cel mai mare, era un neastâmpărat, îndrăzneț și inventiv. Îi plăcea să fie șef și numai Phil rezista capriciilor lui. Phil avea o fire mai liniștită, iar hobby-ul lui erau invențiile. Cu ajutorul câtorva bucăți de lemn, cu puțină sârmă și sfoară, meșteșterea cele mai uluitoare mașinării; le lipsea finisa-

jul și, uneori, provocau multe dezastre, dar îi țineau mintea și degetele ocupate și îl împiedicau să ia parte la alte pozne născocite de ceilalți.

Cherry era o fetiță subțire și zveltă, cu ochi întunecați și melancolici, care priveau lumea cu prea multă seriozitate. Se dedica cu trup și suflet la tot ceea ce făcea, indiferent dacă era corect sau nu; era foarte sensibilă în ceea ce privește opiniile celorlalți despre ea.

Bonnie era cea mai fericită și cea mai veselă creatură care se zbenguise vreodată pe acest pământ. Avea bucle de culoarea inului și ochi albaștri adânci; singurul ei necaz era că, fiind cam durdulie, băieții îi spuneau „Budincuța” și „Grăsuța”. Odată s-au legat de fața ei zâmbitoare, asigurând-o că este o pisică de Cheshire, aceea care zâmbește tot timpul!

Doamna Burton o găsisese mai târziu pe Bonnie în dormitor, inspectându-se cu seriozitate în oglindă. S-a dat jos de pe scaunul pe care stătea dând din cap cu înțelepciune și cu un zâmbet mai strălucitor ca oricând.

– Bunul Dumnezeu mi-a dat ca podoabă un zâmbet. A *vlut* ca cineva din lumea asta să zâmbească *meleu*, tot timpul, și de aceea buzele mele se *lăsuesc* în sus!

Doamna Burton, în timp ce se îndepărta, și-a spus în sinea ei:

„Mulțumesc lui Dumnezeu pentru cei care zâmbesc în lumea aceasta!”

Gramatica lui Bonnie șchiopăta, dar inima ei era mare, și nu era nimeni și nimic pe care să nu-l iubească. Cei patru frați erau foarte buni prieteni. Certurile lor nu durau niciodată mult timp, erau statornici și credincioși unul față de celălalt la greu sau la necazuri.

Colonelul St. Leger a sosit a doua zi după discuția din camera copiilor.

A ajuns abia după lăsarea întunericului, iar fetițele tocmai se duceau la culcare. S-a stârnit mare agitație, când fetițele au fost chemate să coboare grabnic în salon. Cherry era înnebunită de emoție; a încercat curajoasă să-și ascundă teama; băieții începuseră deja să chicotească; Bonnie a fost singura care a coborât cu zâmbetul ei netulburat ca de obicei.

– Stacy, intră tu primul! a șoptit Cherry rugătoare în fața ușii.

– Nu fac una ca asta. Eu știu să mă port. Bărbății stau întotdeauna la urmă!

– Bonnie, du-te tu! Oh, ce bine ar fi fost dacă nu ai fi fost atât de scundă!

– Târăște-te în patru labe. Ea o să te ascundă! a sugerat Phil, țopăind în sus și în jos.

Atunci doamna Burton, auzind șușotelile, a deschis ușa și a rezolvat problema, luând fiecare fetiță de o mână. Era mândră de elevii ei. Erau cu toții curați și gătiți cu cele mai bune haine și, fiind avertizați dinainte, se purtau cât se poate de bine. Dar cu toții au fost surprinși când și-au văzut tatăl.

Un bărbat palid, molatic în mișcări, înfășurat în pături, stătea rezemat pe spate în fotoliul preferat al doamnei Burton. Avea o mustață lungă, căzută, ochi triști și cea mai blândă voce pe care o auziseră copiii vreodată.

A ridicat privirile când au intrat, dar părea prea vlăguit ca să se ridice.

– Par foarte zdraveni și sănătoși, a spus el.

Nu s-a oferit să-i sărute. Cherry, chinuită de nehotărâre și timiditate, s-a trezit că întinde obrazul pentru un sărut. Se dăduse înapoi cu obraji în flăcări tocmai când tatăl ei se apleca în față. Bonnie a fost mai norocoasă, dar avea o mușcătură adorabilă de copilăș, iar mustața lungă care o gădila pe obraz o amuză așa de tare, încât a început imediat să chicotească. Băieții și-au îndreptat umerii și i-au strâns mâna, ca și cum ar fi acționat mânerul unei pompe în sus și în jos. Colonelul St. Leger a tras adânc aer în piept după terminarea prezentărilor.

– Mâine va trebui să vorbim despre planurile voastre, a rostit el rar.

Apoi, conștient că opt ochi strălucitori erau ațintiți asupra lui cu o privire serioasă, a adăugat:

– Voi putea să vorbesc mai bine când voi fi mai odihnit. Copiii vă fac cinste, doamnă Burton.

Doamna Burton a zâmbit.

– Nu mă grăbesc să-i pierd.

– Nu? Ei bine – vom vedea –, am de gând să înființez o casă de burlaci. Doamna Tipkins, ca-

re s-a ocupat de Instanton în tot acest timp, va ține casa. Dar în rest prefer să am numai slujitori bărbați în jurul meu, la fel ca în India. Sunt un burlac convins, iar omul pe care l-am adus acasă cu mine va fi de neprețuit. Dacă locul acesta ar fi mai mic, ar fi suficient el singur.

Bonnie stătea în picioare lângă tatăl ei. Și-a întins mâna mică și moale și i-a pus-o pe genunchi.

– O să fim și noi tot *bullaci*, a spus ea pe un ton convingător. O să fim *foalte* cumiți și o să ne înveți cum să facem.

Bonnie nu știa că atingerea mâinii și cuvintele ei le deciseră soarta atunci și acolo.

Colonelul St. Leger cântărise lucrurile cu grijă și ajunsese la concluzia că ar fi preferat să nu-și țină copiii lângă el. Își făcuse curaj pentru a face față chipurilor lor tinere și luminoase, când mâna moale de copil schimbăse totul. Ceva s-a trezit în inima lui și s-a împotrivit vieții departe de ei; amintirea l-a dus înapoi la o tânără și frumoasă soție copleșită de durere și lacrimi, în timp ce își puneă copilul cel mai mic în brațele credincioasei bone.

– Luați-o; o parte din inima și din viața mea se duce cu ea; dar mi-aș tăia mâna dreaptă ca să-i salvez prețioasa viață. Dumnezeu nu a adus-o în această lume pentru ca eu să o scot în grabă din ea prin egoismul meu!

Și acesta era copilul care stătea lângă el acum; cel ale cărui buze moi se ridicaseră atât de mân-

gâietoare spre el, cel care părea să revendice imediat soarta lui ca și când ar fi fost a ei, fără nici o umbră de îndoială sau teamă.

Acum îi zâmbea, fără nici un cuvânt. Doamna Burton a râs cu voce tare; apoi, văzând că domnul colonel St. Leger dorește să scurteze convorbirea, i-a îndemnat pe copiii să-i ureze „noapte bună” și să meargă la culcare.

– Proasta proastelor! a răbufnit Stacy, întorcându-se spre Bonnie imediat ce au ieșit afară pe ușă. Te repezi întotdeauna să vorbești și spui mereu numai nerozii!

– Ce crezi că este un burlac? i-a ținut isonul Phil, cu nasul lui cârn ridicat în aer. În nici un caz o mucoasă ca tine!

Dacă Cherry ar fi fost cea care ar fi greșit, s-ar fi simțit copleșită de rușine și confuzie. Dar nu era cazul cu Bonnie. O ținea pe a ei cu convingere.

– O să fiu ca tata. Nu știi ce este asta, *dal* el este așa și voi fi și eu. O să mă fac *bullac*; o să *clesc bullac*!

Stacy era atât de copleșit de seriozitatea și tăria lui Bonnie, încât s-a rostogolit pe jos, încercând să-și înăbușe râsul. Phil s-a aruncat peste el. Fetitele au urcat în fugă scările, lăsându-și frații să-și rezolve problemele, și abia când Annie, tânăra și isteța cameristă le-a pieptănat părul, Bonnie s-a referit din nou la subiect.

– Ce este un *bullac*, Cherry?

Cherry avea o idee foarte vagă despre o astfel de persoană.

– Este un... un fel de om, cred... ceva așa... ca un unchi.

Annie a râs.

– Oh, domnișoară Cherry, ce aberații! Un burlac este ceea ce nici un bărbat nu ar trebui să fie; un înfumurat care se crede prea bun pentru femeii! Un bărbat căruia îi este teamă de orice femeie!

– Sunt sigură că tata nu se teme de nimeni, a spus repede Cherry.

– Tatăl tău? Eh, dragă, nu, nu este burlac. Un burlac este un om care nu-și dorește să se însoare niciodată.

Bonnie nu înțelegea aceste explicații. Era mâhnită de ideea că era ceva dincolo de puterile ei de înțelegere. Copiii au discutat din nou despre colonelul St. Leger la micul dejun din ziua următoare.

– Nu e deloc așa cum ai spus, Stacy. Este mult mai drăguț! a replicat Cherry între două linguri de terci.

– Nu știi ce să zic despre asta, a răspuns Stacey cu aerul lui de adult. Aceste persoane liniștite sunt destul de profunde. La fel ca Marcus Bains de la noi de la școală.

– Tata nu este colegul tău de școală, l-a întrerupt Cherry.

– Oh, nu mai spune! Și ce este? S-ar putea să fie un fel de leu adormit; nu se știe niciodată!

– O să ne dăm seama mai bine când o să-și despacheteze lucrurile, a afirmat Phil, dând din cap cu un aer de cunoscător.

– Eu cred că este somnoros, bolnav și obosit, a răspuns Cherry pe un ton hotărât; și, dacă mergem să locuim cu el, vom putea să facem tocmai ceea ce ne place!

– Mă tem că nu va suporta zgomotul, a spus Phil. Totuși sper că nu este un papă-lapte!

Doamna Burton, care prezida micul dejun cu fundată în scrisorile ei, și-a ridicat acum privirea.

– Băieți, vorbiți despre tatăl vostru?

– Da, a spus Phil fără jenă, firește.

– Dar nu știi că trebuie să fii respectuos? Țineți minte asta, să nu puneți niciodată la îndoială acțiunile și cuvintele unui tată. I se cuvin respect, ascultare și iubire din partea voastră. Și orice băiat și fată ar trebui să-și considere tatăl cel mai bun om din întreaga lume!

– Dar nu se poate ca fiecare tată să fie cel mai bun, a spus Phil, căruia îi plăceau polemicile.

– Tu trebuie să-l consideri cel mai bun. Trebuie să fie cel mai bun pentru tine.

– Și mie îmi place să gândesc adevărul, a continuat Phil.

Bonnie le-a venit în ajutor.

– Este cel mai bun tată pe *cale* l-am avut eu *veleodată*, a spus ea cu căldură, și am de gând să-l iubesc nespul!

– Și câți tați ai avut? a întrebat Stacy chicotind. Bonnie nu se lăsa intimidată.

– Poate că am avut o mulțime înainte să mă nasc, *doal* că nu mi-i pot aminti!

Băieții au scos un strigăt, iar apoi Phil a spus pe un ton grav:

– Îți voi da noul meu șiling, Bonnie, este primul lucru inteligent pe care îl rostești!

Bonnie radia din spatele câinii ei de lapte.

– Și apoi mă duc să *cumpăl* de la magazinul de *jucării* păpușa aceea minunată care *melge* pe *picioale fălă* să o țină nimeni!

– E timpul să plecați la școală, băieți, a anunțat doamna Burton; și micul grup s-a împrăștiat.

II

Noua lor casă

Colonelul St. Leger și-a pus repede în ordine planurile. Îi va lua pe copii cu el la Instanton, s-a gândit el; și avea să angajeze un profesor care să vină să locuiască în casă și să aibă grijă de ei.

– Nici vorbă de o guvernantă! a spus el, când doamna Burton i-a făcut această sugestie. Nu vreau o femeie în acest loc, cu excepția doamnei Tipkins, care va fi menajera mea.

– Dar Cherry și Bonnie, dacă nu vor avea o guvernantă, cel puțin trebuie să aibă o bonă sau o cameristă, a insistat doamna Burton.

– Cum este actuala lor bonă? a întrebat colonelul, cu o privire încruntată.

– Este o tânără foarte respectabilă.

– Oh, fără fete tinere în casa mea, vă rog! a venit răspunsul aspru. Să se ocupe doamna Tipkins de ele sau altfel să găsească pe cineva potrivit. Dar de ce au nevoie de o bonă? Nu se pot îmbrăca singure?

– Cherry poate, dar nu și Bonnie. Nici una dintre ele nu este suficient de mare ca să se descurce singură.

– Păcat că nu sunt toți băieții! a mormăit colonelul.

Doamna Burton, cu un oftat, s-a supus inevitabilului; dar a început să-i dea lui Cherry atât de multe instrucțiuni, încât fața ei mică părea de-a dreptul copleșită de griji.

– Tu ești cea mai mare fată, draga mea, și când vei crește puțin va trebui să iei locul mamei tale iubite și să fii stăpâna casei tatălui tău. Vreau să încerci să te faci cât se poate de folos și să dai o mână de ajutor. Mi-e teamă că te-am cam răsfățat lăsându-te să faci atât de puține lucruri singură. Îmi amintesc de sora mea, când era doar cu câțiva ani mai mare decât ești tu acum obișnuia să cârpească întotdeauna șosetele și ciorapii fratelui ei. Știi să coși foarte frumos și trebuie să ai grijă ca hainele tale și ale surioarei tale Bonnie să fie în ordine și să nu-i lași niciodată pe băieți să vină la masă cu mâinile și fețele murdare. Să fii blândă și bună cu ei și să le amintești de educația pe care am încercat să le-o dau. Ai putea fi o mare binecuvântare și mângâiere pentru tatăl tău, Cherry, dacă vrei. Numai că trebuie să înveți să fii altruistă și să te gândești să-i mulțumești pe alții înaintea ta.

– Oh, așa voi face, așa voi face! a strigat Cherry cu toată sinceritatea, în timp ce-și frământa emoționată mânuțele, și nu mă voi supăra dacă băieții vor râde de mine, și mă voi pieptăna întotdeauna cu grijă, oricât de mult m-ar durea; și voi încerca să nu-mi tocesc pantofii la tocuri.